

har han anset sig selv for en Adonis. Paa den Naragtighed har han saa sejret! . . . Har De, unge Mand, faaet fat paa den ironiske Livsvisdom, der gemmer sig deri? Er det i det hele gaaet op for Dem, at det i Virkeligheden betyder mindre, hvad man er, end, hvad man indbilder sig at være? — Mener De maaske, at Løjtnant Napoleon nogensinde var bleven Frankrigs Kejser, dersom han ikke havde haft den forrykte Ide, at der flød gammelt fransk Kongeblood i hans Aarer?“

Den verdensberømte lille Kunstnerdværg løftede sig ved disse Ord i sine højhælede Sko og snoede atter sit martialske Overskæg. Men Per trak sky sine Øjne til sig og sad længe tavs og fraværende.

*

*

*

Hjemme i København var der imidlertid sket det, at Nanny og Dyhring havde giftet sig. Samtidig havde Dyhring forladt „Falken“ for at overtage Stillingen som Chefredaktør af et ældre, anset Blad, „Borgerbladet“, der særlig havde Udbredelse i Forretningsverdenen.

Hans Svigerfader, Philip Salomon, havde dog ingen Del i denne Forfremmelse, der alene skyldtes Overretssagfører Max Bernhardts Indflydelse. Dyhring hørte til denne Mands mange Livsegne, ja var den af dem, til hvem han paa Grund af hans kønne Ydre, hans Smidighed og tidligt modnede Foragt for alle menneskelige Love og Vedtægter knyttede de største Forhaabninger. Det havde været under den store Mands Beskyttelse, at Dyhring som Tyveaarig var stegen til en fremskudt Plads i „Falkens“ Medarbejderstab, og han havde i denne Stilling ved sin absolute Lydighed mod sin Velgører vundet dennes Tillid, ja hans Ven-skab.

Max Bernhardt havde dog vist sig meget utilfreds, dengang Dyhring meddelte ham sin Forlovelse med Nanny. Hans blodløse Ansigt havde slaaet to dybe Rynker fra Næseroden nedefter, og han havde sagt:

„En Jødedame, Dyhring! Det overrasker mig virkelig. Jeg